

Mamma vann vakurleika-kappingina

20 ára gamla havnargentan, Annika N. Joensen er kosin Føroya Sprund og 19 ára gamli havnadrongurin Rúni Nolsøe er kosin Føroya kallar. Fitt av fólki var samankomið í badmintonhøllini leygarkvöldið til at vita, hvør kosin varð

Orð: Jan Rasmussen
Myndir: Alvir Haraldsen

Leygarkvöldið var badmintonhøllin í Gundadali karmur um eina forkunnuga kapping, ið ikki hevur verið serliga ofta her á landi, men er fastur táttur hvørt ár í flestum øðrum londum úti í heimi. Tíðin var nú komin

til at finna útav, hvør er tað vakrasta sprundið og vakrasti kallurin í landinum.

Nógv gott til matna

Tiltakið, ið var bytt uppi triggjar partar, byrjaði nakkað yvir klokkan átta, tá boðið varð til borðs. Snøggur matarseðil var gjørdur til høvið, og segði hann frá

einari tryðttari matskrá við „undansmakki“, „høvuðsrætti“ og „eftirrætti“. Afturvið hugnaligum tónum úr hátalarunum var bara at njóta tann góða matin, áðrenn tann veruligi spenningurin varð útløstur...

Luttakarnir

Tey vóru tilsamans 23 ungfolk, ið høvdu dirvið og á-ræðið til at luttaka í kappingini. Genturnar vóru 16 í tali, meðan dreingirnir vóru 7. Luttakarar komu heilt suðuri frá Hvalba og norðuri úr Klaksvík, eins og miðstaðarokkið eisini var væl umboðað. Tann yngsti luttakarinn var 15 ára gomul, meðan tann elsti var farin nakað um tey 20. Ymiskt var hvussu nógvá tíð teir ymisku luttakarnir høvdu havt at fyrirreika seg í. Summi høvdu meldað seg til beinanvegin, tá tað frættist um kappingina, meðan onnur ikki komu til fyrr enn síðst í vikuni. Allir luttakarnir fingi tó høvið til at vera saman og venja at ganga á palli og tilfíkt, áðrenn tað heila fór í gongd leygarkvöldið.

Dómarnir

Tað vóru sjev dómarnar, ið høvdu ábyrgdina at gera av, hvør skuldi kjóast sum Føroya vakrasta sprund og kallur. Hesir dómarnar vóru ikki tilvildarlaga valdir, men høvdu flest allir okkurt tilknýti til tað, ið viðkemur útsjón. Um ein spurdi hvat

Rúni Nolsøe og Annika N. Joensen úr Havn vunnu ávikavist kappingina sum Føroya Kallur og Føroya Sprund

teir serliga lögdu dent á í dómningini, so var svarið stutt og greitt: Heildin. Ein útstráling og góður kropsbúrdur, ið kundi skapa eina góða heild, var tað, ið hugt varð mest eftir. Men teir skuldu tó eisini velja genturnar burtúr, ið høvdu ávikavist vakrastu bein og bestu húð, eins og tann mest „fotogena“ eisini skuldi hava eina virðisløn.

Kappingin byrjar

Tað var við einum væl uppløgdum Rasmus Magnussen handan mikrofonina, at lagt varð til brots við kappingini. Byrjað varð við svimjadraktunum og svimjibuksunum...

Havnargentan Annika F. Joensen var tann fyrsta, ið trein inn á pallin. Hon gongur oman ímóti dómarnum, smilist, fer síðani til báðar síðurnar og smilist til teirra, ið sita har, stillar seg

frammanfyri dómarnum og smilist enn einaferð, áðrenn hon vendir bakið til og gongur av pallinum. Soleiðis skal tað gerast, og tað vistu hinir 22 luttakarnir eisini, ið komu so liðandi. Tað er heilt vist, at allir luttakarnir vistu stórt dirvi og sjálvsálit, og eingin teirra smæddist burtur ímillum inni á pallinum, hóast nógv fólk stóðu og hugdu at. Greitt var eisini, at tað fór ikki at vera nokur løtt uppgáva, at vera dómari hetta kvöldið...

Mótasýning

Meðan bíðað varð eftir, at tey ungu fólkinu fóru í onnur klæðir, sýndu handlar í miðbýnum okkum, hvussu heystmótin sær út í ár. Úrvalið var stórt bæði til yngri og eldri, og tað er vist, at eingin nýttist at ganga kaldur, nú heystið er í hondum. Tá mótasýningin var liðug,

segði eitt umboð fyri íslenska landbúnaðarmálaráðið nokur orð. Íslendingar áttu stóran part av æruni fyri, at hetta tiltakið yvirhøvur var vorðin veruleiki. T. d. var tað mesta av matinum latin av íslendingum. Og sjálvandi skal ikki gloymast, at tær báðar, ið skipaðu fyri tiltakinum, Rósa Ingolfðóttir og Guðny Gunnarsdóttir, báðar eru úr Íslandi.

Kappingin heldur fram

Kappingin var bytt upp í tveir partar, svimjklæðir og síðani veitsluklæðir. Genturnar skuldu nú í finar „ballkjólar“, meðan dreingirnir skuldu í finasta „puss“. Tað var stuttligt at síggja allar tær vökru genturnar í tilíkingum kjólum, ið ikki eru so vanligar at síggja her á landi, meðan dreingirnir eisini sóu sera snøggir út í teimum fínu klæðningum.

